



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 867/2017
06.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Бате Цветковића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Мирослава Миловановића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Милана Мазиха, поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Ваљеву К бр. 7/17 од 06.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 06.09.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Миловановића, адв. Милана Мазиха, поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Ваљеву К бр. 7/17 од 06.03.2017. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву К бр. 7/17 од 06.03.2017. године окривљени Мирослав Миловановић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од четири године. Истом пресудом од окривљеног је на основу члана 91. и члана 92. КЗ одузета имовинска корист стечена извршењем кривичног дела у износу од 1.000,00 динара а окривљени обавезан да исту плати у корист буџетских средстава суда у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати паушал у износу од 15.000,00 динара, у корист буџетских средстава у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр. 417/17 од 23.05.2017. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажне пресуде Вишег суда у Ваљеу К бр. 7/17 од 06.03.2017. године захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Мирослава Миловановића, адв. Милан Мазић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи правноснажну пресуду Вишег суда у Ваљеу К бр. 7/17 од 06.03.2017. године, одбије као неосновану оптужницу РЈТ Ваљево Кт бр. 19/14 од 29.09.2015. године, прецизирану на главном претресу дана 09.09.2016. године те да у смислу члана 488. ЗКП закаже и одржи јавну седницу о којој ће обавестити браниоца окривљеног и друга по ЗКП-у предвиђена лица. Такође предлаже да Врховни касациони суд у смислу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи до одлуке суда по поднетом захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу у смислу члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Миловановића, адв. Милана Мазића, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП је неоснован.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче општу одредбу повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП док из образложења захтева произилази да указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда не може заснивати и као недозвољен доказ означава Споразум о признању кривичног дела сада осуђене АА који је по ставу браниоца закључен пре њеног суочења са окривљеним Мирославом Миловановићем а незаконито потврђен од стране суда и поред чињенице да је окривљеном ускраћено право да присуствује истражним радњама па и рочишту на коме је своју одбрану дала тада окривљена АА.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим, а из следећих разлога:

Према одредби члана 16. став 1. ЗКП судске одлуке се не могу заснивати на доказима који су непосредно или посредно, сами по себи, или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа, док је чланом 84. став 1. ЗКП прописано да докази који су прибављени противно члану 16. став 1. тог законика (незаконити докази) не могу бити коришћени у кривичном поступку.

Према члану 438. став 2. тачка 1) ЗКП битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама тог законика не може заснивати, дакле, за постојање ове битне повреде одредаба кривичног поступка, нужно је да је судска одлука заснована на доказу који је сам по себи или према начину прибављања у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку.

По оцени Врховног касационог суда Споразум о признању кривичног дела тј. пресуда Вишег суда у Ваљево Спк бр. 6/15 од 17.04.2015. године, сада осуђене АА, јесте доказ који је суд извео на главном претресу али на истом није засновао пресуду већ како на идентичном изјашњавању - одбрани тада окривљене АА дате најпре у својству осумњичене у Полицијској станици Лајковац дана 16.04.2011. године, у присуству браниоца, а затим и на Записнику о саслушању окривљене АА пред ВЈТ Ваљево Кти бр. 1/13 од 20.08.2014. године, тако и на исказу сведока ББ датом на Записнику о саслушању сведока пред ВЈТ Ваљево Кти бр. 1/13 од 14.04.2015. године, којим је потврђен исказ тада окривљене АА на који начин је и како од окривљеног Мирослава Миловановића критичног дана купила спорну опојну дрогу „хероин“.

С тога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП оцењени неоснованим, због чега је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у том делу сагласно одредби члана 490. и 491. став 1. ЗКП, одбио као неоснован.

Надаље бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости како то у образложењу захтева означава истиче и повреду члана 33. став 4. и члана 5. Устава Републике Србије а наиме да је окривљеном повређено право на одбрану јер му је онемогућено да расправља о доказима који су изведени током поступка.

Међутим, када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП према одредби члана 484. ЗКП уз захтев се мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којим је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или

другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима.

Како подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости у том делу нема прописани садржај па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у том делу захтев одбацио.

У захтеву за заштиту законитости бранилац такође указује и на повреду одредби члана 300. став 4. у вези става 1, члана 302, члана 403. и члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП као и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди а што сходно члану 485. став 4. ЗКП у којем су таксативно набројане повреде због којих окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, нису дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости, те је Врховни касациони суд захтев браниоца и у том делу одбацио као недозвољен сагласно одредби члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Из напред изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 2) ЗКП одбио као неоснован сагласно одредби члана 490. и 491. став 1. ЗКП, док је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у осталом делу сагласно одредби члана 487. став 1. тачке 2) и 3) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић